Вінок твій на моїм чолі поблід,
О юносте! Так легко вже не тане
У серці біль, і стеляться тумани.
Моє чоло буття схиляє гніт.

Але добрішає душа, як плід
Доспілий. І нове їй, скромній, знане:
Прощати; розуміти все; від рани
Не плакати; мужніти серед бід.

Вона погасла, п'янь світанків білих,
О юносте! На берегах спустілих
Панує німота, прибій ущух.

Мій зір інакший, слух інакший: бачу
Я в оці братньому сльозу гарячу,
Удари братніх серць мій ловить слух.